

POČTAJ BŮH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBŮ

2. číslo

Budyšin, januar 1952

Lětnik 2

Bibliske rozpominanje

Hlej, mudri přińdžechu wot ranja do Jeruzalema a džachu: Hdže je nowonarodženy kral Židow? Přetož smy jeho hwězdu widželi w rańšim kraju a smy přišli, so k njemu modlić. (Mat. 2, 1 a 2.)

Mudri přińdžechu wot ranja do Jeruzalema, a my přeńdžechmy wot stareho do noweho lěta. Woni mějachu pućować přez pućinu, wohroženi we wšelakim straše, a tež naše pućowanje přez nowe lěto budže druhdy rune pućej přez pućinu z jeho strachami. Wězo prašamy so: Što nowe lěto nam přinjese, měr abo wójnu, zbožo abo njezbožo, wjesele abo horjo, strowosć abo chorosć, dobre abo hubjene žně? Wěmy: Wšo leži w Božimaj rukomaj. Štož čini Bůh, wšo dobre je. A w dowěrjenju na to, zo so Bůh nihdy njemyli, smy jako křescenjo zastupili do lubowaneho noweho lěta. Haj, prajmy rad „lube“ nowe lěto. A to směmy tež, dokelž widžimy w nowym lěće pōsła wot Boha, a wšitko, štož nam je pōsłane wot Boha, dyrbi nam lube być.

To pak njeje jeničke, zo jako křescenjo jenož z wěstym powšitkownym dowěrjenjom na Boha a jeho hnadne rukowanje do noweho lěta džemy.

Přeni džen januara ma za nas dwójne wobličo. My swjećimy na nim Nowe lěto a runje tak tež džen swjateho mjena Jezusoweho. „Jako so wosom dnjow dopjelni, bě jeho mjeno narjeknjene Jezus!“ (Luk. 2, 21.) Potajkim mějachmy na tutym dnju spominac na wěcy wšelakeho raza: 1. Swětne nowe lěto je so započalo. 2. Jezuz je swoje mjeno dóstał. A tola hodži so woboje na krasne wašnje zwjazać! Za nas křescanow je z tym za wšě časy, w ko-

trychž lěto so 1. januara započina, prawe hesło za tutón džen date, a to rěka: „W Jezusowym mjenje do noweho lěta!“

To pak zaso njesmědža jenož hole slowa wostać. Wěmy, zo w starych časach překupc na přenju stronu svojich knihow pisaše: „Z Bohom!“ To so hodži. To so nam lubi! Ale to sej tež wěstu zamołwitosć žada! Hole běchu tute slowa a njewužitne wužiwanje to běše, hdyž tam steješe z wulkimi pismikami „Z Bohom“, ale potom namaka so tam dale w knihach jebanje a ludanje.

Tak leži tež za nas w hesle „W Jezusowym mjenje do noweho lěta“ wulka zamołwitosć. A runje mudri móžeja nam z dobrym přikładom być. Běchu so na daloki, wobćežny puć podali, zo bychy „krala“, mjenujce krala Jezusa, pytali a česćili. A to dyrbimy tež jako křescenjo, — runje tak kaž w kěrlušomaj našich spěwarskich steji: „Pytaj jenož Jezusa, wšitko druhe njepomha!“ a „Pójće česćić Jezom Chrysta!“

Hdyž so po tym mamy w nowym lěće, potom njech w klinje za nas chowa, štož chce, — budže to nam pomhać k prawemu, wjesoľemu žiwjenju. Wo mudrych Barlinskim cyrkwiskim dnju

Přejemy wam

Čiłosć a strowosć,
Boži měr a Bože žohnowanje,
a wšitko, štož nam trěbne je
na čele a na duši
a napsledku tež tu wěčnu
zbóžnosć.

steji w scenju, zo so jara wulce zwjeselichu, jako běchu k wotytknjenemu kóncej dóšli. A tak budže to tež pola nas. Na wulkim

mlody čłowjek tak praješe: „Jezus zwjesela, to je wěrnosć, kotruž nazhoňimy. Jezus je slónčko, kotrež stajnje swěći a so nihdy njechowa!“

Na kajke wašnje pak namakamy přeco znowa Jezusa? Tež to móžemy wuknyć wot mudrych. Kak woni dōńdžechu k Jezusej a k modlitwje? Što jich wodžeše? Dwoje to běše: hwězdy a Bože slowo, kotrež běchu jim pismawučeni w Jeruzalemje wukładowali. Přetož wy wěsće, zo běše kral Herodaš, kiž sam najskerje bibliju derje njeznaješe, dokelž přemało w njej čitaše, po prašenju mudrych „Hdže je nowonarodženy kral“ pismawučenyh zhromadžił, kiž z Božeho słowa jemu a z tym mudrym prajachu, zo nowonarodženy je pytać a namakać w Bethlehemje.

Tež nas dyrbi Bože slowo wjesć k Jezusej. Hesło na lěto 1952 rěka: „Twoje slowo je moje wjesele a mojeje wutroby radosć!“ Tute slowo chce nas wšitkich napominać, naše žiwjenje a chodženje přez nowe lěto bóle pod Bože slowo stajeć, kotrež same nam pomha k prawemu towarstwu z Jezusom a z tym k prawemu wjeselu.

Ale tež hwězda dyrbi nas wōdźić. To je Boži swjaty Duch. Bjez swjateho Ducha nam Bože slowo pomocnik a pućnik k Jezusej njeje! Bjez hwězdy njebudžechu mudri do Bethlehema přišli, ale bjez Božeho słowa tež nic. Woboje hromadže słuša, Bože slowo a swjaty Duch.

W adwentskim kěrlušu smy spěwali:

Twój swjaty Duch njech do-
wjedže
nas do wěčneje zbóžnosće!

A tak njech tež je a wostanje
w nowym lěće a přeco! La.

Luk. 10, 29: Štó je mój bliši?

To je wažne prašenje. Praji tola zakoň stareho testamenta: Ty dyrbiš swjeho blišeho lubować jako sam so! A pismawučeny, kotryž Jezusa spytowaše prajicy: „Mištrje, što mam činić, zo bych wěčne žiwjenje herbował?“ to tež derje wědzeše, a Jezus sam tole jeho wotmołwjenje za prawe pózna.

Ale tutón pismawučeny čuješe, zo tule wažnu kazń njeběše dopjelnił, a winu za to pytaše na to wotwalić, zo tola njemóže přeco wědžeć, štó je jeho bliši. Tak pak so lubosć w nuzy njepraša, ale jenož sebičiwosć, kotraž žaneho blišeho njeznaje, ale jenož sebje sameho a měni: Kóždy je sebi samemu najbliši.

Haj, štó je mój bliši? Židža běchu měnjenja: to je sobustaw jich luda a zdobom jich wěry abo, štož běše tehdy samsne, jich krajan, potajkim tón, kiž běše ze židowskeho kraja, nic pak tón, kiž běše ze samariskeho kraja a potajkim nic čisteje židowskeje krowě a zdobom nic praweje židowskeje wěry.

Što my k tomu rjeknjemy? Za wopokazanje swjeho wšědnego wobstaranja abo swojeje wšědneje pomocy a lubosće maš ty swjich swójbnych abo přiwuznych. Abo hdyž chceš swoje zamóženje abo swoju žiwnosť komu zawostajić, njebudžeš swjich swójbnych zabyć. Samo Swjate pismo praji 1. Tim. 5, 8: Štóz pak swjich, wosebje swjich domjacych njewobstara, je wěru zaprěł a je hórši dyžli pohan. Započń z tymi kiž su wokoło tebe; ale z tym tola njeje prajene, zo će wšitcy družy ludžo ničo njestara, woni su tež twoji bliši! — Hdyž přiwuzni zemrěteho k fararjej přińdu a chcedža za pohrjeb wobraz žiwjenja zemrěteho poskićić a rjeknu: Jeho cyle žiwjenje běše jenož starosć za swjich, je to dwělomna chwalba, móže tež sebičiwosć, haj skuposć być. Hdyž chceš ty wšitkich druhich wot swojeje lubosće a pomocy wuzamknyć, njeby žane žiwjenje w gmejnje, haj w ludu móžne bylo, by wšitko stwjerdnyło w swójbnej sebičiwosći, njeby někotryžkuli chory žaneje pomocy namakał, rěkotryžkuli stary žaneho zastaranja, by někotryžkuli tradacy zawutlił, njeby žadny misio- nar k pohanam šoł, njebychmy žane wustawy za syroty, za za-

njerodzenych, za slepych, za chorych, haj žane znutrkowne misi- onstwo a jeho skutk pomocy měli. Hdy by Jezus wšitkich druhich wot swojeje lubosće wuzamknył, bychmy my hrěšnicy wšitcy zhubjeni byli.

Štó je mój bliši? Žid běše wučeny a wědzeše, zo to njeje jenož jeho přiwuzny, ale do jeho lubosće slujeja wšitke stawy jeho luda. Tež my Serbja mamy wšitke stawy našeho luda lićić do swjich blišich a so z nimi wosebje wusko zwjazani čujemy přez samsny pochod, samsnu rěč, samsny doňt a samsne stawizny. Ale my tola njemóžemy tohodla zastupnikow druhich ludow wuzamknyć wot swojeje lubosće abo snano zacpěwać, kaž tehdy Židža ze Samariskimi činjachu; wosebje

Jezusa sej wuzwolmy w započatku nowoh' lěta ...

(Spěwarske č. 51.)

Stejimy na proze noweho lěta. Před nami leži nowy puć, nam do-

społnje njeznaty. Z wěstěj styskosću stupamy na tutón puć. Što wšitko zetka nas na nim? Bychmy někoho trjebali, kiž by nas derje wjedł.

A mamy wjednika! Toho, kotryž sam wo sebi praji: „Ja sym puć a wěrnosć a žiwjenje, nihtó nje- přińdže k Wótcej, chiba přez mnje.“ (Jana 14, 6.) Haj, z nim póndžemy, z našim Knjezom a Zbóžnikom Jezusom Chrystom! Wón nas dowjedže wěsće k prawemu kóncej.

Što pak to rěka: hić z Chry- stom? To rěka: žiwi być z nim, a nic jenož z nim, ale w nim. To rěka, jeho sčěhować, wšitke naše činjenje a jednanje a džělanje ma so w jeho duchu stać. Z nim mamy tež čerpieć, z nim mamy — je-li to Boža wola — tež wumrěć. Z nim wojujemy najwu- spěšnišo přećiwo wšemu złemu,

su tola džensa z nami k zhromad- nemu skutkej w zhromadnej wótčinje zwjazani Němcy. Tež na tutej našich susodow abo te ludy, kotrež bydla w našim kraju, nje směmy wobmjezować swoju přichilnosť, ale naša lubosć ma wobsahać wšitke ludy našeje ze- mje, kajkehožkuli pochada, rasy, barby abo kulturneje stejnišća wone su, kaž to na najdokładniše wašnje džensa činja naši misio- narejo, kotřiž nje pytaju žaneho samsneho dobytka pola najjedno- rišich ludow, ale swój čas a swoje mocy wopruja za jich dušine zbože; abo kaž to tež džensa hišće čini a je lětdžesatki dołho činił znaty lěkar dr. Albert Schweitzer w Lambarene w srjednej Africe w pralěsu, hdžež je wón chorow- nju za wobohich čornuchow založil a jich lěkuje, zdobom jim tež z

z nim, z jeho pomocu přewinjemy wšě čěžkosće na swjim puću, haj z Chrystom přewinjemy na kóncu tež směrć.

Haj, wotmyslmy sej na zapo- čatku noweho lěta: chcemy z Je- zusom hić, chcemy nowe, křesćan- ske žiwjenje započé!

Tak prosymy Knjeza tež, zo by nas na tutym puću wjedł, zo by nam we wšěm pomhał a přede- wšěm prosymy jeho wo duchow- ne dary, wo bohate žohnowanje k wšemu našemu činjenju. Nje- zabudžmy při tym na swjich najblišich, na modlitwu za pokoj a měr, za pokoj z Bohom, ale tež za pokoj na swěće! A při modlenju kedžbujmy na to, zo njebychu to jenož modlitwy na- šich mozow abo hubow byle, ale modlitwy našeje wutroby.

A njech tute naše dobre přede- wzaće njewostanje jenož z přede- wzaćom na započatku noweho lěta, kaž to pola nas ludži ze wšě- mi dobrými předewzaćami bywa. Ale započńmy a dokónčmy kóždy džeń tutoho lěta z Chrystom!

Japoštoł Pawoł napomina nas: „Tež modlće so stajnje k Bohu we wšitkej nuzy, z próstwu a z modlitwu w Duchu, a kedžbujće na to ze wšěj wobstajnosću a pró- stwu za wšěch swjatych.“ (Eph. 6, 18.) A Chrystus nam slubi: „Za čož wy Wótca prosyć budžeće w mojim mjenje, to wón wam da.“ (Jana 16, 23.) Hamjeň!

H. Härtel.

křesćanskej wěru na dušach služi. — Kóždy, kiž twojeje pomocy trjeba, je twój bliši. Tuž tež njetrjebaš so hakle do ho prašeć, hdyž někoho w nuzy abo zhubjeného widziš: je to tež mój bliši? My smy tola wšitcy bratřa, kaž je hesło ewangelskeho tydženja w Barlinje rěkało. Při tajkej zwjazanosći čłowjekow mjez sobu, kotřež žane mylace pasma abo mjezy njeznaja, je wšak tež měr na zemi zaručeny.

Snadž so ty nětko prašeš, hač njeje sobustaw mojeje cyrkwy abo mojego wěrywuznaća mój bliši, mjez tym zo mje wěrjacy druhich cyrkwjow ničo njestaraja. So wě, dyrbiš ty swoju cyrkej lubować, so k swojej wěrje dźeržeć a ju wuznawać, ale ty nimaš žaneje přičiny, člony druhich wěrywuznaćow abo cyrkwjow zapěwać abo jim swoju pomoc zapowědzić! To běše budne hubjenstwo, hdyž w 30 lětnje wójnje ewangelscy a katolscy z brónjemi přećiwo sebi wojowachu. Najlěpše wotmołwjenje na tole prašenje čí swjate pismo Gal. 6, 10 dawa: Čińmy dobrotu na wšitkich ludžoch, najwjace pak na tych, kiž su našeje wěry. Či wšak su w duchownym nastupanju naši „domjacy“, kaž tež to słowo w grekskim prateksće praji; čí nam w tym nastupanju bliže steja; z tymi započń, kaž wšak tež je Jezus ze swojej wučbu a ze swojej pomocu a ze swojimi dobrotami započńal w swojim ludu, ale tež njeje samariskich pohanow wuzamknył (na přikład: Samariška žónska, heřman w Kapernaumje, Kananejska žónska). Potajkim swoje dobroty, swoju smilnosć a swoje pytanje njemůžeme nikomu zapowědzić, ale zo mjez tymi, kotřiž su našeje wěry abo hewak samsneho přeswědčenja wěsta wuša zwjazanosć nastanje, to so samo wot so rozumi, a my tež njemůžeme tomu zadžěwać! Zwjazki čělného přiwuznistwa potom wróćo stupaja před wažnišimi duchownymi zwjazkami, kotřež maja swoju hódnosć za znutřkowne zbožo čłowjeka a za jeho wěčne žiwjenje. To my widžimy na japoštoach Knjeza, kotřiž běchu wšitko wopušćili a běchu za nim šli. To smy tež husto dosć zhonili w stawiznach misionstwa, hdžež pohanojo, kotřiž běchu ke křesćanskej wěrje přistupili, buchu wot swojich čělných přiwuznych zastorčeni, ale woni so nětko

za to čim wušo zwjazani čujachu ze wšěmi wěrjacymi, wosebje z nastawacej křesćanskej wosadu. Jezus sam, jako wón ludowej předowaše a jemu bu připowědzeno, zo jeho mać a jeho bratřa wonka steja, so njea přez nich wotdźeržować wot swojeho skutkowanja, ale w tym wokomiku so čuješe swojim wěrjacym bliže zamołwity a rjekny: Štó je moja mać? A štó su moji bratřa? A wón wupřestrě swoju ruku nad swojich wučobnikow a džeše: Hlej, čí su moja mać a moji bratřa. Přetož štóž wolu čini mojeho wótca w njebjesach, tón je mój bratr, moja sotra, moja mać (Mat. 12, 46—50). Jezus ženje njeje swojich čělných přiwuznych zapěwał, to my z toho poznawamy, kak wón na křižu mrějo so hišće za swoju mać staraše a wučobnikej Janej starosć wo nju na wutrobu kładže. Duchowna přezjednosć čłowjekow husto dosć bliže stowaršuje, hač čělné přiwuznistwo. Kak husto su bratřa a sotry samsneju staršeju čisće hinašeho wašnja a zmyslenja, tak zo zwjazki čělného přiwuznistwa jich wjace njewjazaja. Přeco bole so potom pokazuje, duchowne přiwuznistwo dóstawa přednosć před čělnym. Čas pak přichadža, w kotrymž so bole a bole wažnosć a hódnosć čłowjeskeho duchowného přiwuznistwa pokazuje, a Chrystus so na sudnym dnju njebudže za twójim čělnym pochodom prašeć, ale za twojej wěru a lubosću, potajkim kajkeho ducha džěd ty sy; a jeho wěrjacy budže jemu potom jeho najbliši a přez njeho budžeja tež twoji najbliši; ale za čas twojeho

zemskeho žiwjenja su tež tamni polo twojeho smilneho skutkowanja, a ty dyrbiš hladać, zo by jim bliši był přez swoju pomoc, kaž tamny smilny Samariski w přirunanju.

Jezus njewopokazowaše swoju lubosć jenož tym potřebnym, kiž běchu dobri abo toho hódni, wón ju tež wudžělowaše zym, haj swojim njeprěčelam, kaž so wón tež na křižu za swojich čělowarjow modleše: Wótče, wodaj jim: přetož woni njewědža, što činja. Hdy by wón na našu hódnosć džiwał, bychmy wšitcy zhubjeni byli.

Chrystus je za nas bjezbůžnych wumřěł (Rom. 5, 6). Zhubjeni budže jenož tón, kotryž samopašnje jeho hnadu wotpokazuje a so jeho duchej njeda chłostać. Je-li pak Bůh w Chrystusu nas tak lubował, mamy so tež mjez sobu lubować (S. Jana 4, 11). Tak budžeće džěci wašeho Wótca w njebjesach, kotryž swojemu slóncu dawa schadžeć na złych a na dobrych a dawa dešć na prawych a na njeprawych. To je potom najwyše a najwosebniše přiwuznistwo.

Štó je mój bliši? To sy čitał; ale hladať, zo by ty kóždemu, kiž twojeje pomocy na čěle abo na duši trjeba, bliši był, kaž tamny Samariski w přirunanju. Knjez čí praji: Dži a číń tohoruńa. Z tym so ty tež bližiš tomu, kiž je do swěta přišoł, zo by pytał a zbůžne činił, štož je zhubjene. Hladaj, zo by přez wěru a lubosć do jeho bliskosće přišoł, haj tež jemu bliši był, zo wón njetrjebał jónu tebi rjec: Džiče wote mnje, ja was njeznaju. Kř.

Njeswačidlski kamjentny křiž

Tutón křiž je cyle wěsće z přěnich časow křesćanskeje doby.

Foto Wirth

Na sydrom stow lět je stary a steji džensa při wrotach do farskeho dwora. Hdže je něhdy stał? Štó je jón wudžělał? Abo štož je wažniše: Štó je jón dał wudžělać? A z kajkimi myslemi? Zo by křesćanske znamjo do pohanskeho kraja stajil? Je wón — džiwajo na pohanow — křiž zwjazal z pohanskim znamjom slóncna?

Štó móhl na prašenja wotmołwić?

Křiž tu steji. Wšelke doby našeho serbskeho luda je přetrał.

Chrystusowy křiž wostanje znamjo pokoja do wšeje wěčnosće. W.

Ze serbskich wosadow

Bukecy. Hač so w druhich wosadach tež tak stawa, njewěm, pola nas je wašnje, a měnju dobre, zo so na dnju Noweho lěta wosadže hišće raz p-ed woči staja, kak je so z wosadnym žiwjenjom mělo, kaž daloko so to we wětych ličbach jewi: křćenjow, wěrowanjow, smjertnych padow, wobdźelenja při spowědži a we wunošku zběrkow. Wěsće su to suche ličby, ale nic jeno tajke. Wěsće to předewšěm samsnu wosadu nastupa, kotraž móže a dyrbi tele ličby sebi rozpominać. Ale dobra to myšlička redaktora našeho lópenka, šěršej zjawnosći wo tym rozprawić, kak so cyrkwinske žiwjenje w našich serbskich wosadach jewi, što so tam stawa. My chcemy džě nic jeno samsnu čězu nosyć, ale so z druhimi sobu wjelić a wosebje jeni wot druhich wuknyć.

Křćenjow bě pola nas w lěće 1951: 86; konfirměrowanych bu 96 džěci a jena wosoba, kiž je wotrost.a; zwěrowanych bu 57 porow, w našej wosadže hač dotal njeznata wysoka ličba. Smjertnych padow pak mějachmy jeno 29, tak mało kaž drje hač dotal žcnje wot wobstaća našeje wosady sem, znajmjenša kaž dołho mamy cyrkwinske knihi, a to je z lěta 1758 po bitwje pola Bukec. Před sto lětami běše jich wjace dyžli 100, tak tež hišće před 50 lětami, a při tym je wosada džensa wo tysac dušow wjetša. Tehdy běše wězo tež wjace narodow a křćenjow, tak 1851: 147 a 1901: 97. To su wěsće zajimawe wěcy za statistikarjow a druhich a wěsće wažne za cyły ludowy staw. Spowědnych mějachmy 1815, 80 wjace hač loni, ale přeco hišće wo wjele mjenje hač prjedy. Što bychy naši prjedownicy do toho prajili, kotřiž za lěto tři a štyri króć k Božemu blidu chodźachul! Wo dobrym duchu našeje wosady swědča skóněnje zběrki, kotrež su so wotměle, tři wulke, dvě za znutřkowne misionstwo, jena za samsnu wosadu. Wone nahladnu sumu 4883 hr. wunjesechu. Za samsnu cyrkej so dale nawda w kolektach a w móšnicy, kotruž přeco hišće mamy a tež wobchowamy, 1414 hr., a za zwonkowne misionstwo 300 hr. Wutrobnj

dźak hišće raz wšitkim lubym dawajam a zběrarjam! Njeh Bóh Knjez mile dale žohnuje našu lubu Bukečansku wosadu! M-a.

Njeswaćidlo. Knjez Budar w Koslowje móžeše 21. hodownika 1951 88. lěto swójeho zemskeho pućowanja dokončić. Wjele je w swojim žiwjenju nazhonił. Jasnje so dopomina na swójeho Łazowskeho fararja Handrija Zejlerja, kak by wón jako šulski inspektor do šule chodźił. — Bóh luby Knjez daj našemu lubemu starcej dale mily wječor žiwjenja.

Njeswaćidlo. Naše cyrkwinke knihi maju na lěto 1951 w křćenjach 71 čislow, w konfirmacijach 68 čislow, we wěrowanjach a připowědanjach 65 čislow, w pohrjebach 42 čislow. K Božemu blidu je pobyło 1655 wosobow. 31 króć swjećachmy Bože wotkazanje při

chorołožach. Při Božich službach nazběrachmy 5807,78 hr. — Za našu wosadu bě w tutym lěće najwažniši džen 2. džen swjatkow, na kotrymž knjezaj krajny biskop D. Hahn a serbski superintendent Mjerwa poswjećistaj znowanatwarjeni Boži dom. Dnja 19. awgusta bě knježna Lubina Holanec pola nas a zwjeseli nas a mnohich z druhich wosadow ze swojim krasnje dokonjanym hraćom na pišćelach. Z Božej pomocu dokončichmy hłownje natar našeho we wójnje zničeneho Božeho domu. Maličkosće, kotrež hišće wostachu, da-li Bóh, 1952 dotwarimy. — Bóh pak chcył dać, zo by někž tež duchowna čěža našeje wosady rostla. Nazymu 1951 (23.—28. 10.) mějachmy serbsku a němsku ewangelizaciju. Fararja Lazarjowe ewa g l stiske přednoški běchu za duchowne wuwice našeje wosady wažne.

Indulal Yagnig — indiski dobroćel

Indiska je kraj, w kotrymž namakaš najwjetše bohatstwa. Zemja je z wjetšeho džěla tak plódna, zo njemóže ewropski čłowjek sej myslić, kak to je, hdyž móžeja tam bjez přestaća wusywać a žnjeć. A tola je najchudši čłowjek w Indiskej ratar a rólnik. Wón ani nima, zo móhl so najěsć. A zežiwjenska nuz a žada sej husto po sta tysacach, haj po milionach woporow w tutym kraju, wosebje mjez ratarskej ludnosću.

Zaleži to na tym, zo zemja tym njeshuša, kotřiž ju wobdžětuja, ale jenož malej horšći bohačkow, kiž nanajsurowišo swojich najenkow wuklukuje.

Z ratarskeho luda zeschadzeja wulke syły wuhlōdnjenych prošerjow, kiž po kraju čahaju. Chorosće wobydlerstwo na wsach zniča. Ludnosć so zhubi ze wsow a pola leža puste a wopušćene.

Někotři jenož tam su, kotřiž sej zwěrja tutomu chudemu ludu na wsach pomhać puće pokazac, po kotrychž so hodži wumóc bēdnych z čēsnoće a zawutlenja.

K tutym mužam słuša Indulal Yagnig. Wón běše na prawiznistwo studował; běše syn jara bohatych staršich. A najebać to

wšo wón so wzda swójeho powołanja a bohatstwa a zwěsćeného žiwjenja, zo by pomhał najchudšim swojim indiskim bratram a sotram. Jako 23 lětny mlody čłowjek wón so poda do Ewropy, zo by tu socialne prašenja přestudował. We Waršawje, Barlinje a Parizu je sej našol wědu a tež přećelow za swoje přichodne skutkowanje.

Wróćiwši so domoj založi wón domiznu za zanjerodzenych mlodych ludzi w městačku, kotrež bě dla nuzy wot wšitkich wobydlerjow wopušćene. A z jara skromneho započatka a po jara wichorojtych dobach wuwica nastaj tam nowa domizna a šula za bēdny ratarski indiski lud, kiž ma džensa slawne a wuznamne mjeno po cyłej Indiskej.

Indulal Yagnig so njebojiwši woporow a přescěhanjow bu z wumožerjom cyłeje generacije zhubjenych a mrějacych. Wo nim chcemy w přichodnym čisle dalše rozprawjeć.

Ce, Božo, wšitcy prosymy, zo by dał tajku wěru, kiž smili so nad bratrami, a pomha wšudžom swěru, bjez skutka a bjez wopora je naša wěra slabuška.